Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς νοῦς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαΐου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 23*

«Ἡ μὶς Μπρὶδζ περιέφερε τὸ ξυστρὶ εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ζώου...» (Σελ. 175, στ. α'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. (Συνέχεια)

— Ἐξακολούθησε τώρα, μικρὲ μπόϋ, τῷ εἶπεν, ἐπαναφέρουσα τέλος τὸ ζῷον εἰς τὸν σταῦλον. Ἂν ἐνόησες, κάμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τἄλλα ἄλογα. Θέλω νὰ μοῦ τὰ περιποιῆσαι καλά. Εἶνε ζῷα πολύτιμα· στοιχίζουν τοὐλάχιστον πεντακόσια δολλάρια τὸ ἕνα.

Καὶ ἡ θελκτικὴ ὀπτασία ἐξηφανίσθη πρὸς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ ἐμμείνῃ περισσότερον εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀδεξιότητος καὶ τῆς ἀπειρίας τοῦ αὐτοσχεδίου ἱππακόμου.

Ὁ Ραοὺλ ἐπωφελήθη τοῦ συντόμου αὐτοῦ μαθήματος καὶ μὲ τὸ δεύτερον ἄλογον τὰ κατάφερε καλλίτερα παρὰ μὲ τὸ πρῶτον. Καὶ εἰς μίαν ὥραν κατώρθωσεν ὁπωσδήποτε νὰ καθαρίσῃ καὶ νὰ στιλπνώσῃ τὸ τρίχωμα τῶν «πολυτίμων» ζώων.

Τὰ «γυμνάσια» τῆς μὶς Μπρὶδζ

Καὶ ἦλθεν ἡ ἐννάτη, ἡ ὥρα τῶν περιφήμων «γυμνασίων».

Ὁ Ραοὺλ διηυθύνθη πρὸς τὴν βίλλαν, διὰ νὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς κυρίας του, ὅπως ὥριζε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐργασίας του. Ὅλοι ἦσαν συνηθροισμένοι εἰς τὴν εἴσοδον, ἀκόμη καὶ ὁ νωχελὴς Σὲρ Ράλφ. Βλέπων τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους μὲ τὰ τουφέκια στὸ χέρι, ὁ Ραοὺλ ἐνόμισεν, ὅτι ἐπρόκειτο διὰ καμμίαν κυνηγετικὴν ἐκδρομήν. Ἀλλὰ γρήγορα ἐξήχθη ἀπὸ τὴν πλάνην του, διότι ἡ μὶς Μπρὶδζ τῷ εἶπε:

— Μπράβο, μικρὲ μπόϋ. Δὲν εἶσαι καλὸς ἱππικόμος, εἶσαι ὅμως ἀκριβής. Καὶ αὐτὸ εἶνε κάτι τί. Πάρε ὅλα ἐκεῖνα τὰ κουτιὰ κ' ἔλα μαζί μας.

Ὁ μικρὸς ἐφορτώθη τὰ τρία ἢ τέσσαρα κουτιὰ ποῦ τοῦ ἔδειξαν καὶ ἠκολούθησε τὸν ὅμιλον, ὁ ὁποῖος διηυθύνθη συνομιλῶν πρὸς ἓν ἀρκετὰ ἀπομεμακρυσμένον σημεῖον τοῦ κτήματος, τὸ ὁποῖον ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἰδῆ.

Ἅμα ἔφθασαν εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην φάραγγα, ἡ μὶς Μπρὶδζ τὸν ἐφώναξε καὶ, ἀνοίγουσα ἓν ἀπὸ τὰ κουτιὰ ποῦ ἐκρατοῦσε, γεμᾶτα φυσίγγια, τῷ εἶπεν ἁπλῶς:

— Νὰ εἶσαι πάντα ἀπὸ πίσω μου, μικρὲ μπόϋ,

Καὶ ἀμέσως τὰ γυμνάσια τῆς μὶς Μπρὶδζ ἤρχισαν.

Ἦσαν καταπληκτικά, ἐκθαμβωτικὰ αὐτὰ τὰ γυμνάσια καὶ θὰ ἔκαμναν τὴν τύχην τοῦ ἱπποδρομίου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐνεφανίζοντο.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Ραοὺλ εἶχε μίαν ἰσχυρὰν συγκίνησιν. Ὁ σὲρ Ράλφ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ὀπίσω, ἤρχετο σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκοντο οἱ φίλοι του. Ἐβάδιζε χασμώμενος, μὲ τὸ βραδὺ καὶ συρμένον βῆμα ποῦ συνήθιζε. Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν πενήντα περίπου μέτρων, ὁ Ραοὺλ εἶδεν ἔξαφνα τὴν μὶς Μπρὶδζ νὰ σηκώνῃ τὴν καραμπίνα της καὶ νὰ σκοπεύῃ ψυχρῶς τὸν ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος, ἀφῃρημένος ἢ ἀνυποψιασμένος, ἐπροχώρει σκυφτός, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν κίνδυνον ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε.

«— Ὦ Θεέ μου! ἐσυλλογίσθη ἐν-

«Ἡ μὶς Μπρὶδζ, ἐξ ἀποστάσεως εἴκοσι βημάτων, διεπέρασε τὸ ἐπισκεπτήριον.
(Σελ. 182, στ. α'.)

τρομος ὁ Ραοὺλ· τί συμβαίνει λοιπόν;... Εἶνε ἐχθροί; Θὰ γίνῃ τώρα ἔγκλημα; ἢ ἀδελφὴ θὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφόν της;..»

Κ' ἔτρεξε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κυρίαν του νὰ κάμῃ τέτοιον φοβερὸν

πράγμα... Εὐτυχῶς ἔφθασεν ἀργά. Ἡ μὶς Μπρίδζ εἶχε πυροβολήσῃ καὶ τὸ κάτκέτον τοῦ σὲρ Ρὰλφ ἐτινάχθη εἰς τὸν ἀέρα, τρυπημένον ἀπὸ μίαν σφαῖραν! Ἀτάραχος, μὲ μίαν ἠρεμίαν ποὺ ἐφάνη εἰς τὸν Ραοὺλ ὑπεράνθρωπος, ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας του ἐσήκωσε τὸ κατκέτον του, τὸ ἐφόρεσε κ' ἐφώναξε φαιδρῶς: — "Ω λ ρ ά ϊ τ, Μπρίδζ! σήμερα, βλέπω, ἔχεις ὄρεξι!

— Νὰ ἰδοῦμε, μ ά ϊ ν τ ῆ ρ! ἀπεκρίθη ἡ Ἀμερικανίς, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἀμέσως νὰ πυροβολῇ ταύγά ποὺ τῆς ἐπετοῦσαν ὑψηλὰ ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λό. Ἔπειτα ἐπανήρχισε τὸ ἴδιον γύμνασμα τρέχουσα. Ἐπυροβόλησεν ἐξηπλωμένη, γονατιστή, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν της, ὀπίσω ἀπὸ τὴν μέσην της, εἰς ὅλας τὰς στάσεις, καὶ δὲν ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ οὔτε μίαν φοράν! Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπυροβολοῦσαν καὶ οἱ δύο φίλοι, μὲ δεξιότητα ὀλιγώτερον βέβαια γαταπληκτικήν, ἀρκετὴν ὅμως διὰ νὰ βυθίσῃ τὸν Ραοὺλ εἰς θαυμασμόν. Ὁ μικρὸς Παρισινὸς ἐνόμισε τότε, ὅτι ἐμάντευσε τὴν κοινωνικὴν θέσιν τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὁποίων τὸν ἔρριψεν ἡ τύχη.

«Θὰ εἶνε ἀ ρ τ ί σ τ ε ς, ἐσυλλογίσθη, ἀ κ ρ ο β ά τ α ι, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶδα μιὰ φορὰ στὸ ἱ π π ο δ ρ ό μ ι ο τοῦ Σαυλί, στὸ πανηγῦρι τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου. Τὸν χειμῶνα θὰ ἐργάζωνται σὲ κανένα ἱ π π ο δ ρ ό μ ι ο τοῦ Βουένος-Ἄϋρες καὶ τὸ καλοκαῖρι θὰ ἔρχωνται ἐδῶ στὸ κτῆμά τους, νὰ γυμνάζωνται».

«Ἔξαφνα εἶδε τὴν Ἀμερικανίδα νὰ ἐξαπλώνεται ὑπτία ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ καλπάζοντος ἀλόγου της...» (Σελ. 182, στ. γ'.)

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν ἐστερεῖτο πιθανότητος· ἀλλ' οἱ ἐκπλήξεις τοῦ Ραοὺλ δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη.

Ἡ μὶς Μπρίδζ τῷ ἔδωσεν ἓν ἐπισκεπτήριον καὶ τῷ εἶπε:

— Κράτα το αὐτὸ ἴσια, ὄρθιο, χωρὶς νὰ κινῆσαι... Ἀλλὰ προπάντων μὴ φοβηθῇς, γιατὶ δὲν τρέχεις κανένα κίνδυνο.

Ὁ μικρὸς ὑπήκουσε μ' ὅλον του τὸν φόβον καὶ τὴν συγκίνησιν. Κ' ἐξ ἀποστάσεως εἴκοσι βημάτων, ἡ μὶς Μπρίδζ διεπέρασε τὸ ἐπισκεπτήριον!

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ραοὺλ ἠσθάνθη τόσην ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν σκοπευτικὴν δεινότητα τῆς κυρίας του, τὴν ἀληθῶς ὑπερφυσικήν, ὥστε θὰ ἐξετέλει ἀφόβως οἱανδήποτε ὁμοίας φύσεως διαταγήν της.

Ὅλοι ἐξετίμησαν τὴν ἀφοβίαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε κρατήσῃ τὸ ἐπισκεπτήριον. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ νωχελὴς Ράλφ, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει τὰ γυμνάσια μισοκοιμισμένος, ἐξύπνησεν ὀλίγον διὰ νὰ τὸν συγχαρῇ. Ἀμέσως τὸν ἐπλησίασαν ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λό, καὶ λέγοντες «μπράβο, μ π ό ϋ!» τὸν ἐκτύπησαν τόσον δυνατὰ εἰς τὸν ὦμον, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν ρίψουν κάτω.

Ἐν τούτοις ἡ μὶς Μπρίδζ ἡτοιμάζετο δι' ἄλλο γύμνασμα, ἀκόμη ἐκπληκτικώτερον.

Εἶχεν ἐκλέξῃ ἕνα δένδρον μὲ στρεβλὸν κορμὸν καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ραοὺλ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο πάντοτε ἀπὸ πίσω της, τοῦ ἐζήτησεν ἕνα μαχαίρι.

Ὑπερήφανος, ὁ μικρὸς ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν ζώνην του τὴν ν α β ά γ ι α του καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὴν κυρίαν του. Ἡ μὶς Μπρίδζ, δοκιμάσασα τὴν κόψιν της, τὴν ἐφύτευσε δυνατὰ εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου. Κατόπιν ἐπῆρε δύο αὐγὰ ποὺ ἔμεναν ἀκόμη εἰς ἕνα καλάθι καὶ ἐτοποθέτησεν ἀπὸ ἓν ἑκατέρωθεν τοῦ μαχαιριοῦ, εἰς ἴσην ἀπόστασιν, ἐπιμελῶς μετρημένην, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. «Τί θὰ κάμῃ πάλι;» ἀπορεῖσεν ὁ Ραοὺλ περίεργος.

Ὁ Ζό, ὁ Λὸ καὶ ὁ Ρὰλφ ὁ ἴδιος εἶχαν πλησιάσῃ κ' ἐφαίνοντο περιμένοντες ἀνυπομόνως τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ πειράματος.

Ἡ μὶς Μπρίδζ ὀπισθοχώρησε μετρήσασα εἴκοσι βήματα καὶ ἐκεῖθεν ἐσκόπευσε μὲ προσοχήν. Ἀντήχησε πυροβολισμὸς καὶ ὁ Ραοὺλ εἶδε τὰ δύο αὐγὰ νὰ ἀναπηδοῦν εἰς τὸν ἀέρα συγχρόνως.

Πῶς ἔγεινεν αὐτό;

Ἀπλούστατα, ἡ μὶς Μπρίδζ κατώρθωσε νὰ κόψῃ εἰς δύο τὴν σφαῖράν της ἐπάνω εἰς τὴν κόψιν τοῦ μαχαιριοῦ, καὶ αὐτὸ μὲ τόσην ἀκρίβειαν, ὥστε τὰ δύο κομμάτια τῆς σφαίρας ἐπῆγαν κ' ἐκτύπησαν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ δύο αὐγά!

Ὁ Ζό, ὁ Λὸ καὶ ὁ Ρὰλφ ἐχειροκρότησαν ἐκθύμως τὸν ἔκτακτον αὐτὸν ἄθλον. Καὶ ὁ Ραοὺλ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του καὶ τρέξας εἰς τὴν κυρίαν του, ἐνθυμούμενος τὰ λόγια τῆς μὶς Μπρίδζ.

«— Ἔχω περισσότερη τύχη ἀπ' ὅση ἐνόμιζα... Θὰ μὲ γυμνάσουν ἴσως, γιὰ νὰ βγαίνω κ' ἐγὼ στὸ ἱπποδρόμιό τους. Νὰ ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ θὰ μοῦ ἄρεσε!»

Ὁ μικρός μας φίλος ἦτο τόσον συγκεκινημένος ἀφ' ὅσα εἶχεν ἰδῇ τὸ πρωί, ὥστε δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ φάγῃ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπῆρεν ἕνα μολύβι κ' ἐσχεδίασεν ἐκ μνήμης τὴν εἰκόνα τῆς μὶς Μπρίδζ, καθὼς τὴν εἶχεν ἰδῇ νὰ καλπάζῃ ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς πνεῦματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙ

Τὸ μυστήριον ἐξακολουθεῖ.

Ἡ ὡραία ζωὴ εἰς τὴν ἐστάντσια ἐξακολουθεῖ ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἑβδομάδων καὶ ὁ Ραοὺλ ηὔχετο νὰ μὴ τελειώσῃ ποτέ.

Ὅλα συνετέλουν ἐκεῖ εἰς μίαν εὐτυχίαν πλήρη, τελείαν.

Ὑπὸ τὴν δεξιὰν διεύθυνσιν τῆς κυρίας του, ὁ μικρὸς ἤρχισε νὰ γ ί ν ε τ α ι καλὸς ἱπποκόμος· ἡ περιποίησις τῶν ζώων δὲν εἶχε πλέον ἀπόκρυφα δι' αὐτὸν καὶ, μακρὰν τοῦ νὰ φοβῆται τὰ ἄλογα, ἀπεναντίας τώρα τὰ ἀγαποῦσε. Συνήθισε μάλιστα καὶ νὰ καβαλλικεύῃ ἀρκετὰ δεξιῶς τὰ μικρὰ π ό τ ρ ο ς, ποὺ ἔβοσκον εἰς τὸν περίβολον καὶ, ὡς ἀληθὴς κάτοικος τῆς πάμπας, ἐπηδοῦσεν ἐπάνω εἰς ἓν ἀπὸ αὐτά, διὰ νὰ κάμῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον δρόμον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΓΚΙ

Τὸ λευκὸ τὸ πελιστέρι
Καθισμένο σὲ μιὰ φτέρη,
Κυνηγὸς τὸ βλέπει· στέκει
Καὶ σηκόνει τὰ ντουφέκι...
Μυρμηγκάκι ὅμως παρέκει
Βιαστικὰ τονε ζυγόνει
Τὸ κοδάρι τοῦ δαγκόνει,
Τὴ ριξιὰ παραστρατίζει,
Τὸ πουλάκι δὲν τὸ ἀγγίζει,
Στὴ φωλιά του φτερουγίζει.

Δὲν ἐπέρασε μιὰ μέρα,
Τὸ καλὸ τὸ μυρμηγκάκι
Μὲ τὸ φύσημα τοῦ ἀγέρα,
Πέφτει μέσ' στὸ ποταμάκι·
Ἀχ! ἀλήθεια· πῶς νὰ βγῇ;
Δίχως ἄλλο θὰ πνιγῇ!
Μὰ, ποτώντας, νάτο, φτάνει
Στὸ νεράκι ποὺ κυλᾷ
Τὸ πελιστεράκι· πιάνει
Μὲ τὸ ράμφος του ἀπαλὰ
Τὸ σωτῆρά του· τὸ βγάνει,
Τὸ στεγνόνει στὰ φτερά του,
Καὶ τὸ φέρνει μὲ χαρὰ του
Στὴ φωλιά του.

(Κατὰ τὸν Αἴσωπο)

Σπέτσαις 1915 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΕΣΕ προχθὲς εἰς τὰ χέρια μου ἕνα γράμμα, ἀπὸ ταμέτρητα ποὺ λαμβάνει καθημερινῶς ἡ «Δ ι ά π λ α σ ι ς». Κ' ἐδιάβασα τὰ ἑξῆς: «Ἀλ ή θ ε ι α, Διάπλασίς μου, θὰ καταργηθοῦν αἱ ἐ ξ ε τ ά σ ε ι ς; Ἔτσι λέγουν ἐδῶ, ἀλλ' ἀκόμη δὲν τὸ πιστεύω. Σὲ παρακαλῶ πολύ, ἂν σὺ γνωρίζῃς τίποτε, νὰ σπεύσῃς νὰ μὲ πληροφορήσῃς». Τί ἀγωνίαν ποὺ ἐκφράζουν αἱ ὀλίγαι αὐτὰ γραμμαί! Δὲν λείπει παρὰ ἕνα «ἀμάν! σῶσε!» Προφανῶς ὁ νεαρός μας φίλος εἶνε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ φοβοῦνται, ποὺ τρέμουν τὰς ἐξετάσεις. Ἀμελὴς δηλαδή; φυγόπονος; ὀκνηρός; ἀμελέτητος αἰωνίως; ... Ὄχι, δὲν ἔπεται. Ὁ μικρός μας φίλος εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἐπιμελέστατος, νὰ μελετᾷ μ' εὐχαρίστησίν του ἕξη ὧρες τὴν ἡμέραν, νὰ ξέρῃ τὰ μαθήματά του εἰς τὴν ἐντέλειαν, νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὰς καλλιτέρας ἐξετάσεις,—καὶ ὅμως νὰ τὰς φοβῆται καὶ νὰ τὰς τρέμῃ.

Συχνὰ παρατηρεῖται αὐτὸ τὸ περίεργον φαινόμενον: Κάλλιστοι μαθηταὶ νὰκούσουν ἐξετάσεις καὶ νὰ τοὺς πιάνῃ τεταρταῖος πυρετός. Διατί αὐτό; Διότι τοὺς λείπει τὸ θάρρος, διότι ἔχουν μίαν δειλίαν ἀκατανίκητον. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ παρουσιασθοῦν ἐμπρὸς εἰς δέκα-εἴκοσι ξένους ἀνθρώπους, καὶ θὰ παίξουν ὀλίγον πιάνο, ἢ θὰ παραγγείλουν ἕνα ποίημα, ἢ θὰ διαβάσουν ὀλίγον ἀρχαῖον κείμενον, ἢ θὰ κάμουν τὴν σύνταξιν μιᾶς περιόδου, ἢ θὰ λύσουν ἕνα πρόβλημα τῆς ἀριθμητικῆς,— πράγματα ποὺ τὰ ξέρουν ν ε ρ ά κ ι,— μόνη αὐτὴ ἡ ἰδέα τοὺς λύνει τὰ ἥπατα καὶ τοὺς περιβρέχει ἀπὸ τώρα μὲ κρύον ἱδρῶτα. Καθόλου ἀπίθανον λοιπὸν καὶ ὁ γράφων πρὸς τὴν «Διάπλασιν» τάνωτέρω,— τὸ μαρτυρεῖ ἄλλως τε ἡ πολὺ ὀρθογραμμένη ἐπιστολή του,— νὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ δειλούς. Καὶ δι' αὐτὸ ἐρωτᾷ μὲ τόσην ἀγωνίαν: Ἀλήθεια δὲν θὰ γίνουν φέτος ἐξετάσεις; ἀλήθεια θὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν, ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριον ποὺ μὲ περιμένει τὸν δυστυχισμένον;.. Ἂν ξέρῃς τίποτα πές το γρήγορα, γιατὶ δὲν κοιμοῦμαι ἀπὸ τὸν φόβον μου. Ἀμάν, σῶσε!...

Καὶ ὁ μὲν μικρός μας φίλος ἔλαβεν ἤδη τὴν ἀπάντησιν ποὺ ἤθελε — τὸ γράμμα του εἶνε λιγάκι παλαιόν,—καὶ ὑποτεταγμένος εἰς τὴν τύχην του, θὰ μελετᾷ ὀλοένα καὶ θὰ ἑτοιμάζεται νὰ ἀποδῇ τὸν ἐτήσιον Γολγοθᾶν του. Ὄχι· δυστυχῶς διὰ τοὺς ἀμελεῖς καὶ τοὺς δειλούς, αἱ ἐξετάσεις δὲν θὰ καταργηθοῦν. Τὸ λέγουν, ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνουν, διότι φαίνεται, ὅτι τὰς θεωροῦν ἀκόμη... ἀναγκαῖον κακόν. Ἂς ἐξετάσωμεν ὅμως ὀλίγον αὐτὴν τὴν δειλίαν τῶν ἐπιμελῶν. Τί λόγον ἔχει; Ἂν ἦτο δειλία ἀμελῶν, θὰ τὴν ἐννοοῦσα. Ἀλλὰ νὰ ξέρῃ κανεὶς ὅ,τι θὰ τὸν ἐρωτήσουν, νὰ εἶνε ἔξαφνα ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του καὶ νὰ τρέμῃ τὰς ἐξετάσεις; Αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοῶ μὲ κανένα τρόπον! Εἶνε μία ἀδυναμία, μία ἀνησία, ἓν ἐλάττωμα ποὺ πρέπει νὰ πολεμηθῇ μὲ κάθε τρόπον. Εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει ἀπὸ αὐτὰ τὰ μαθητικὰ θρανία, πῶς εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ βῆμα χωρὶς θάρρος, χωρὶς τόλμην; Καὶ ὅταν βλέπωμεν παιδιὰ νὰ ἔχουν τὸ θάρρος, τὸ τ ο υ π έ, νὰ λέγουν πράγματα ποὺ δὲν ξέρουν, τί ἁμαρτία εἶνε νὰ βλέπωμεν ἄλλα ποὺ νὰ ξέρουν καὶ νὰ τὰ χάνουν! Τὰ παιδιὰ αὐτά, μὲ ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν, θὰ καθυστερήσουν εἰς τὸν δρόμον, θὰ νικηθοῦν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Διότι ἔχουν δύο εἰδῶν ἐπικινδύνους ἀντιπάλους: κ' ἐκείνους ποὺ ξέρουν καὶ ἔχουν θάρρος· κ' ἐκείνους ἀκόμη ποὺ ἔχουν μόνον θάρρος, χωρὶς νὰ ξέρουν τίποτε. Εἶνε δὲ γνωστόν, ὅτι καὶ αὐτοὶ πολλάκις ἐπιτυγχάνουν διὰ τῆς ἀναιδείας, εἰς βάρος τῶν δειλῶν, τῶν συνεσταλμένων, τῶν πάρα πολὺ μετριοφρόνων καὶ τῶν εὐαισθήτων. Διότι μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ δειλία αὐτὴ τῶν ἐπιμελῶν προέρχεται καὶ ἀπὸ μίαν ὑπερβολικὴν μετριοφροσύνην, καθὼς καὶ ἀπὸ μίαν ὑπερευαισθησίαν. Ἰδοὺ δύο πράγματα ποὺ δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε δι' ὁποιον θέλει νὰ ζήσῃ, νὰ παλαίσῃ, νὰ νικήσῃ. Ὅσα παιδιὰ αἰσθάνονται τὸν ἀδικαιολόγητον αὐτὸν φόβον τῶν ἐξετάσεων, τῆς δημοσίας ἐμφανίσεως, ἂς τὸν πολεμήσουν μὲ ὅλην των τὴν θέλησιν. Εἶνε ἐλάττωμα ἀπὸ τὰ πλέον βλαβερά.

Καὶ τώρα, μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν, θὰ ὑπενθυμίσω εἰς ὅλους σας, ὅτι ἀνέκαθεν, κατὰ παράδοσιν καὶ κατὰ συνήθειαν, οἱ καλοὶ φίλοι τῆς «Διάπλασις» προβιβάζονται μὲ ἄριστα ἢ —τὸ ὀλιγώτερον—μὲ λίαν καλῶς...

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

— Ὁ καπόμοιρος! ἀνεστέναξεν ὁ Μωρίς· εἶνε τρελλός!..

Δὲν ἠπατᾶτο πολὺ εἰς τὴν κρίσιν αὐτήν. Ὁ ἄγνωστος, μὲ τὸν ὁποῖον συνηντήθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἦτο ὁ «Καθηγητής». Ἕνας ἄνθρωπος δηλαδή, ἂν ὄχι ἐντελῶς τρελλός, τοὐλάχιστον μισότρελλος καὶ ἐπιπλέον μεθυσμένος.

. . . . . .

Εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον ἐβασίλευεν ἀπελπισία

Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ Βωτιέ, οἱ ὁποῖοι μὲ τόσην χαρὰν ἔλαβαν τὸ τηλεγράφημα τοῦ Μωρίς, ὄχι μόνον ἐδυθίσθησαν καὶ πάλιν εἰς τὴν πικροτέραν ἀπογοήτευσιν, ἀλλὰ καὶ ἀνησυχοῦσαν φοβερὰ περὶ τῆς τύχης τοῦ νέου, ἐπειδὴ ἐγνώριζαν τὸ παράτολμον τοῦ χαρακτῆρός του.

Ὁ Δερινοῦ προπάντων ἦτο πολὺ νευρικὸς ἀπὸ χθὲς καὶ ἐπανειλημμένως ἐξέφρασεν ἀμφιβολίας καὶ περὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς εἰλικρινείας τοῦ Μωρὶς Ζιλλάρ.

— Φοβοῦμαι πολύ, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Βωτιέ, μήπως τὸν παρέφερεν ὁ μεγάλος ζῆλός του καὶ μήπως ἐπώλησε τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας πρὶν τὴν σκοτώσῃ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βωτιέ. Γιὰ νὰ μᾶς γελάσῃ, γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ, ἀφοῦ μᾶς ἐτηλεγράφησε ὅτι ἔρχεται, κάτι σπουδαῖο θὰ τὸν ἠμπόδισε. Ἐγνώρισα πλέον τὸν χαρακτῆρά του καὶ σᾶς βεβαιῶ, κύριε μαρκήσιε, ὅτι ηὗρε τὴν κασσετίνα.

— Τί τὸν ἐμπόδισε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ μᾶς τὴν φέρῃ; εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Τὸ τηλεγράφημα ποὺ λάβαμε, ἦταν ἀπὸ τὴ συνοικία Βατερλῶ-Ἀθενού, ποὺ δὲν ἀπέχει οὔτε δώδεκα μίλλια ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Λονδίνου. Μὲ τὸ τραμ, μποροῦσε νὰ ἔλθῃ σὲ δυὸ ὧρες.

— Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί νὰ ὑποθέσω, ἀπεκρίθη σκεπτικὸς ὁ ἀδαμαντοπώλης. Ἀν...

Ἀλλ' ἔξαφνα ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἀνέκραξε:

— Μὲ τὸ τραμ εἴπατε; Ἀναχωρεῖ κανένα τραμ ἀπὸ τὸ Βατερλῶ-Ἀθενού;

— Βεβαίως.

— Τραμ ἠλεκτρικό;

— Ἀκριβῶς. Ρώτησα καὶ τὸ ἔμαθα τὴν ἴδια μέρα, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, μὴ γνωρίζων ποῦ νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ταραχὴν αὐτὴν τοῦ Βωτιέ.

— Τότε ἐξηγοῦνται τὰ πάντα! Ὁ δυστυχὴς νέος ἐπληγώθη.

— Πῶς τὸ ξεύρετε αὐτό;..

— Διότι συνέβη δυστύχημα σύγκρουσις. Τὸ πρῶτ ἐκεῖνο, στὸ Ὀξφορδ-Ρώδ, συνεκρούσθη ἐν αὐτοκίνητον μὲ τὸ τραμ ποῦ εἶχε ξεκινήσῃ ἀπὸ τὸ Βατερλῶ.

— Κ' ἐπληγώθησαν ἄνθρωποι;

— Τρεῖς! ἀπεκρίθη ὁ Βωτιέ· τὸ διάβασα εἰς τοὺς «Καιροὺς».

— Νὰ πάρωμε ἐν αὐτοκίνητο καὶ νὰ γυρίσωμε ὅλα τὰ νοσοκομεῖα τῆς πόλεως, εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Θέλω νὰ βροῦμε τὸ γεννάδι αὐτὸ παιδί. Τὸ ὅτι δὲν ἔχει πιὰ τὴν κασσετίνα, δὲν εἶνε λόγος...

Κ' ἐσιώπησεν ἔξαφνα, κοκκινίζων.

— Πῶς ξέρετε, ὅτι ὁ Μωρὶς δὲν ἔχει πιὰ τὴν κασσετίνα; ἐφώναξεν ὁ Βωτιέ.

— Τὸ ξέρω, γιατί μοῦ τὴν ἔφεραν, ἐστέναξεν ὁ μαρκήσιος. Μοῦ τὴν ἔφεραν, ἀλλοίμονο, σπασμένη, κομματιασμένη. Καὶ οὔτε γράμματα, οὔτε τίποτε. Δὲν σᾶς τὸ εἶπα ἀμέσως, γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἀποθαρρύνω... Χθὲς τὸ βράδυ, ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἐδιάβασε τὴν εἰδοποίησι στὸν «Ἡμερήσιο Χρονογράφο», καὶ μοῦ ἔφερε τὰ κομμάτια τῆς κασσετίνας μέσα στὸ μαντήλι του. Δὲν ἔλειπε οὔτε ἕνα! Τοῦ ἔδωσα μόνον πέντε λίρες, γιατί ἐνόησε κι' αὐτός, ὅτι δὲν ἤθελα νὰ εὕρω τὴν κασσετίνα, ἀλλὰ τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶχε μέσα.

—Καὶ σᾶς εἶπεν ποῦ ηὗρε αὐτὰ τὰ κομμάτια; ἠρώτησεν ὁ Βωτιέ.

— Μάλιστα. Στὸ Τόουερ-Χίλλ, μιὰ συνοικία ποὺ ἔχει πολὺ κακὴ φήμη, κοντὰ στὸν Τάμεσι...

— Μπορούσαμε ἴσως νὰ εἰδοποιήσωμε τὴν Ἀστυνομία, γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ ἔρευνα ἐκεῖ-πέρα.

— Τὸ ἐσκέφθην κ' ἐγώ, ἀλλὰ εἶνε περιττό, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος. Ὅλως διόλου περιττό. Τὰ γράμματα ποὺ ἦταν μέσα στὴν κασσετίνα, ἐχάθησαν διὰ παντός. Ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκονται στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ. Καὶ καθόλου ἀπίθανο, κομμιὰ μέρα, περνῶντας ἀπὸ ἐκεῖ κανένας ραψοσυλλέκτης, τὴν ὥρα τῆς ἀμπώτιδος, νὰ εὕρῃ καμμιὰ δέσμην ἐπιστολῶν καὶ νὰ τὴν πετάξῃ μὲ τἄλλα κουφέλια στὸ σακκοῦλί του. Νὰ τί θὰ γίνουν τὰ γράμματα τῆς ἀγαπημένης μου συζύγου... τὰ γράμματά της καὶ τὸ μυστικό της!

Καὶ ἀνίκανος πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν του, ὁ μαρκήσιος Δερινοῦ ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια κ' ἔκλαυσε σιγηλῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὸ σχοινὶ στὸ λαιμό.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἐξηκολούθει τὰς ἐρεύνας του εἰς τὸ Τόουερ-Χίλλ κ' ἐρωτοῦσεν εἰς ὅλα τὰ μπὰρ καὶ εἰς ὅλα τὰ καφενεῖα περὶ τῶν δύο προσώπων, τῶν ὁποίων ἔμαθε τὰ χαρακτηριστικὰ τὴν ἡμέραν τοῦ δυστυχήματος.

Δὲν ἤθελεν ἀκόμη νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν πρώην κύριόν του, διὰ νὰ τοῖς ἀνακοινώσῃ τὰ τελευταῖά του συμβάντα, ἐλπίζων, ὅτι θὰνεκάλυπτε γρήγορα τοὺς δύο κατεργάρηδες. Διὰ τοῦτο ἠρεύνα μὲ τόσον ζῆλον, περιφρονῶν τελείως τὸν κίνδυνον.

Τὰ καταστήματα ποὺ ἐπεσκέπτετο δὲν εἶχαν κομμίαν ἀσφάλειαν καὶ ἐχρειάζετο ὅλον τὸ θάρρος τοῦ νεαροῦ γέτεκατιβ, διὰ νὰ ριψοκινδυνεύῃ ἐκεῖ-μέσα εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς νυκτός.

Μίαν νύκτα, περὶ τὰ μεσάνυκτα, ἔσπρωξε τὴν θύραν ἑνὸς μικροῦ μπὰρ καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀφοῦ ἐπῆρεν ἕνα ποτόν, ἠρώτησε ποῖος εἶνε ὁ καταστηματάρχης.

— Ἐγώ! ἀπεκρίθη ἕνας κτηνώδης ἄνθρωπος μὲ γιγαντιαίας διαστάσεις· τί τὸν θέλεις τὸν καταστηματάρχη;

Ἀλλὰ μόλις ὁ Μωρὶς τῷ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του, αὐτὸς ἐστράφη κοηγχάζων πρὸς δύο πελάτας μὲ ἀπαισίαν ὄψιν καὶ τοὺς εἶπεν:

— Εἶνε ἀστυνομικός! πρέπει νὰ τὸν συγχρίσωμε!

Καὶ πρὶν ὁ Μωρὶς προφθάσῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀμφοῖν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἀγριάνθρωποι ἐπέπεσαν ἐναντίον του, τὸν ἔβαλαν κάτω, τὸν ἐφίμωσαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἄφισαν μὲ τὴν ράχιν πρὸς τὸν τοῖχον, ἀνίκανον νὰ κάμῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Εἰς τὴν ρυπαρὰν καὶ καπνισμένην αἴθουσαν τοῦ μπὰρ ἔβλεπε τώρα τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους νὰ περιφέρωνται καὶ νὰ κρυφομιλοῦν. Ἡ μικρὰ λάμπα, ἀπὸ τὸ ταβάνι, ἔρριπεν εἰς τὰ πρόσωπά των ἕνα κόκκινον φῶς ποὺ τὰ ἔκαμνεν ἀπεχθέστερα.

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ τοὺς ἤκουσε νὰ ἀμιλοῦν περὶ κατασκοπείας, περὶ προδοσίας... Τοῦ ἐφάνη μάλιστα, ὅτι ὁ ἕνας τὸν ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄλλον:

— Σκότωμα θέλει!

Κάπου-κάπου ὁ καταστηματάρχης ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν συνομιλίαν των, ἐχειρονομοῦσε ζωηρὰ κ' ἐψιθύριζεν εἰς ταύτιά των λόγια ἀκατάληπτα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΚΟΝΔΥΛΟΦΟΡΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 175)

— Ὅσο γιὰ μένα, δὲν ἔχω πολλὴ μελέτη. Καὶ σύ, Εὐτύχιε;

— Ἴσα-ἴσα, σήμερα τὸ πρωὶ ὁ καθηγητὴς ἐλησμόνησε νὰ μᾶς βάλῃ γράψιμο, ἀπαντᾷ ὁ μεγάλος ἀδελφὸς Εὐτύχιος.

— Θὰ διαβάσῃς καλλίτερα τὰ μαθήματά σου.

— Οὔ!.. αὐτὰ τὰ ξέρω κι' ἀπὸ τώρα, μπαμπᾶ! Εἶνε τὰ ἴδια τὰ χτεσινά.

— Ἂς εἶνε. Καλλίτερα νὰ μείνετε στὸ Οἰκοτροφεῖο. Θὰ προσπαθήσω νὰ μείνω ὡς τὴν Κυριακὴ καὶ τὰ ξαναλέμε.

Ὁ κ. Λεπὶκ δὲν βλέπει χωρὶς ἄλλο οὔτε τὰ κατεβασμένα μοῦτρα τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ Εὐτυχίου, οὔτε τὴν ψεύτικη ὑποταγὴ τοῦ Κοκκινότριχα. Γι' αὐτὸ τοὺς ἀποχαιρετᾷ γρήγορα-γρήγορα.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴ περίμενε ἴσα-ἴσα κι' ὁ Κοκκινότριχας μὲ ἀγωνία.

— Θὰ ἰδῶ τώρα, λέγει μέσα του, ἂν θὰ πετύχω καλλίτερα αὐτὴ τὴ φορά. Τοῦ ἀρέσει ἢ δὲν τοῦ ἀρέσει τοῦ μπαμπᾶ νὰ τὸν φιλῶ;

Καὶ ἀποφασισμένος, μὲ ἴσιο βλέμμα καὶ ψηλὰ τὸ στόμα, πλησιάζει.

Μὰ ὁ κ. Λεπίκ, μὲ τὸ χέρι μπρὸς σὰν νὰ ὑπερασπίζεται ἀπὸ κάτι, τὸν κρατεῖ μακρυά του καὶ τοῦ λέγει:

— Θὰ μοῦ βγάλῃς κανένα μάτι ἐπιτέλους μ' αὐτό σου τὸν κονδυλοφόρο στ' αὐτί. Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν βάλῃς ἀλλοῦ πουθενά, ὅταν ἔρχεσαι νὰ μὲ φιλήσῃς; Κύττα, ἐγὼ τὸ βγάζω τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα μου.

— Ὤ! μπαμπάκα μου! νὰ μὲ συχωρέσῃς! Ἀλήθεια θὰ μοῦρθῃ κανένα κακὸ καμμιὰ μέρα μὲ τὴν κακοκεφαλιά μου αὐτή. Μοῦ τὸ εἶπαν τόσες φορές, μὰ τί τὸ θέλεις; Ὁ κονδυλοφόρος μου στέκει τόσο ἔμμορφα κεῖ-πάνω, ὥστε τὸν ἀφίνω πάντα καὶ τὸν λησμονῶ τόσο, ποῦ τὸν γυρεύω παντοῦ, καμμιὰ φορά. Ἂς εἶνε· γάβγαζα τοὐλάχιστο τὸ πεννάκι! Ἀχ! μπαμπᾶ, γάβγεμες πόσο εὐχαριστημένος εἶμαι ποῦ τραβιούσουνα γιὰ τὸν κονδυλοφόρο μου!

— Μπᾶ! δηλαδὴ εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ γιὰ λίγο ἀκόμη θὰ μὲ στραβώνες! Γελᾷς κι' ὅλα γι' αὐτό, ἔ;

— Ἀ! ὄχι μπαμπᾶ· γελῶ γιὰ μιὰν ἀνόητην ἰδέα ποῦ μοῦ κατέβηκε ἔτσι ξαφνικὰ προτήτερα.

— Δὲν κάμνεις καλά! Νὰ φυλάγεσαι ἀπὸ τὲς ἀνόητες ἰδέες.

[Ἀπὸ τὸ «Poil de Carotte» τοῦ J. Renard.]

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Γάτα μὲ τρία αὐτιά

Ἡ γάτα αὐτὴ ἀνήκει εἰς τὴν κυρίαν Λεγκράν, ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὸ Ἀλανσὼν τῆς Γαλλίας. Ἐγεννήθη μὲ τρία αὐτιά, ὁπωσδήποτε βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἀλλ' ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ δὲν τῆς προξενεῖ καμμίαν ἐνόχλησιν καὶ ζῇ ὑγιὴς καὶ ζωηρά, ὅπως κάθε γάτα.

Περίεργη μάρκα

Βλέπετε δύο τρύπας εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ψιδιοῦ αὐτοῦ ποῦ ὑποδήματος; Λοιπόν, ὅλα τὰ ὑποδήματα ποῦ μοιράζονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα εἰς τοὺς πτωχούς, φέρουν αὐτὴν τὴν περίεργην μάρκαν. Ἀπαγορεύεται δὲ εἰς τὰ ἐνεχυροδανειστήρια νὰ δέχωνται ὡς ἐνέχυρον ὑποδήματα οὕτω τρυπημένα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θησέως

	Α	Α	ΝΙ	ΒΡΑ	
ΝΑ	ΠΕΝ	ΝΕ	ΤΕ	ΒΑ	ΔΙ
	ΣΚΑ	ΣΥΛ	ΙΝ	ΞΑΣ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Πολιτειῶν ἐκ τῶν Ἡνωμένων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς.

β'.) Γρίφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Εὐπατρίδου

Ἀ! πλεῖς; τὸν Τόκερ δός!

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῶν Βαλκανίων

Travail doux fruit plus est plaisirs le le du des.

Διὰ τῶν λέξεων τούτων νὰποτελεσθῇ ἓν γνωμικόν.

ΔΗΛΩΣΙΣ: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται, ἀπαραιτήτως, ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 21ου φύλλου

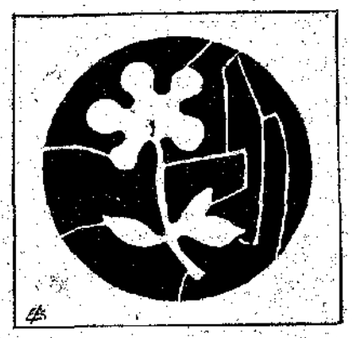

α'.) Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ τεμάχια διὰ νὰποτελεσθῇ τὸ ἄνθος.— β') Ἀετός, πελαργός, ψιττακός, γερανός.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἴδε τὸν Ὸ-ν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-τοῦ, Κ. Ρ. Β.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΜΑΣ

Η ΝΙΚΗ

Ἰδοὺ ὁ ἐχθρὸς φεύγει κατασυντριμμένος. Ἀπὸ τὴ βία του νὰ σώσῃ τὴ ζωή του, ἀφινει τὰ πάντα στὰ χέρια τοῦ νικηφόρου στρατοῦ μας. Φεύγει πρὸ τῆς ἀκρατήτου ὁρμῆς τῆς Ἑλληνικῆς λόγχης, ἀφοῦ ἐπείσθη, ὅτι τὰ χέρια ποὺ τὴν κρατᾶνε εἶνε χαλύβδινα, ἀφοῦ ἐπείσθη, ὅτι ὁ Ἕλλην εἶνε πλασμένος γιὰ τὴν νίκη. Πείθεται ἀπὸ μέσα του, ὅμως δὲν θέλει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ἀλλ' ἡ φυγή του τὸ ἐπικυρώνει.

Ἡ ἐχθρικὴ σημαία ἔσβυσε, χάθηκε ἀπ' τὸν σκλάβο τάπο, γιὰ νὰ μὴ ξαναφανῇ πιὰ ἐκεῖ ποτέ.

Στὴν θέσι της εὑρίσκεται τώρα ἡ ἱερά μας γαλανόλευκη, σκωπίζουσα παντοῦ ἕνα ἄρωμα, τὸ ἄρωμα τῆς νίκης.

Ὁ Ἕλλην στρατιώτης, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνέβασε μὲ τὴν ἀνδρεία του ἐκεῖ, τόσον ψηλά, δὲν χορταίνει νὰ τὴν καμαρώνῃ καὶ δὲν θὰ χορτάσῃ ποτέ.

Ὁ ἀγιάτρευτος ἀπ' τὲς πληγὲς στρατιώτης νοιώθει πῶς ἡ ζωή του παρατείνεται, ὅταν βλέπῃ τὴν νικήτρια νὰ κυματίζῃ.

Ὁ ἐλαφρὰ πληγωμένος ξεχνᾷ τὴν πληγή του καὶ εἶνε ἕτοιμος νὰ ριχθῇ πάλιν μέσα στὴ φωτιά, γιὰ νὰ τὴν φέρῃ πιὸ πέρα, σὲ πλατύτερο οὐρανό...

Ἡ νίκη τὸν μαγεύει, τὸν ξετρελλαίνει, τὸν κάνει νὰ ἐλπίζῃ στὰ γλυκύτερα ὄνειρα. Τὸν σηκώνει ἐπάνω στὴς φτεροῦγές της καὶ τὸν φέρνει στὴν πόλι, στὴν πόλιν τῶν ὀνείρων, στὴν πόλιν τῶν Κωνσταντίνων...

Σκλαβωμένος Ἕλλην

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΣΟΥΖΕΙ;

Ὅταν ἐξύπνησα, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ οὐρανὸς εἶχε μὲν σύννεφα, ἀλλὰ ὁ ἥλιος ἔστελνε στὴ γῆ τὶς ἀχτῖνές του, ἡ ὁποῖες φέγγανε λαμπρά. Μ' ἄλλους λόγους δὲν ἐφαίνετο καθόλου πῶς θὰ βρέξῃ καὶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἐπήγαμε σχολεῖο χωρὶς ὀμπρέλλα. Ὅταν ἐκάθησα στὸ θρανίο ἡ ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου ἤρχοντο ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ μὲ χτυποῦσαν στὸ πρόσωπο. Ἦσαν τόσο καυτεραί, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ βαστήξω καὶ σηκώθηκα καὶ ἔκλεισα τὸ παράθυρο· ἀλλὰ ὅταν τὸ ἔκλεισα, εἶδα ἀπὸ πίσω μιὰ ὀμπρέλλα. Ἐγέλασα καὶ ψύρισα πίσω νὰ ρωτήσω τίνος εἶνε.

—Δική μου, μοῦ ἀπαντᾷ ἕνας συμμαθητής.

—Δική σου; τοῦ λέω. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμες ἄσχημα ποὺ τὴν πῆρες, γιατὶ ὁ ἥλιος τσούζει!

Ὁ συμμαθητής μου ἔσκυψε στὸ βιβλίο του καὶ δὲν μοῦ ἀπήντησε. Ἀλλὰ κατὰ τὸ τελευταῖο μάθημα, πρὸς ἔκπληξιν ὅλων, ἤρχισε νὰ ἀστράφτῃ καὶ νὰ βρέχῃ. Ὅταν σχολάσαμε, ὅλοι χωρὶς ὀμπρέλλα τρέχαμε, ἐνῷ χονδρὴ βροχὴ ἔπεφτε ἀπάνω μας. Ἀλλ' ἐνῷ ἔτρεχα κ' ἐγώ, ἀκούω τὸ ὄνομά μου. Γυρίζω πίσω καὶ βλέπω τὸ συμμαθητή μου, ποὺ εἶχε τὴν ὀμπρέλλα πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, νὰ μοῦ λέῃ: —Τὸ νερὸ τσουζει; τί λὲς τώρα;—Ἐγὼ ἀπὸ ντροπὴ δὲν μίλησα, γιατὶ κατάλαβα ὅτι εἶχα παστῆ ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὰ δίχτια.

Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Σ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ὦ λουλουδάκι ὁλόλευκο 'ς τὸ πλουμιστὸ
[ἀνθογυάλι,
μὲ τὰ γλυκά σου ματάκια καὶ μὲ τ' ἀγνά
[σου κάλλη,
εἶσ' ἡ ἀνοιξι ποὺ ἐπέρασε, κ' εἶσαι ἡ
[χαρά μου ἡ μόνη
σὰν γέρνει ἡ ὄψις σου σ' ἐμὲ κ' οἱ ἀπαλοί
[σου οἱ κλῶνοι...

Πῶς τὸ ζηλεύω ἀπὸ μακρυὰ τὸ ὁλόλευκό
[σου χρῶμα,
τὴν ἐμμορφιά σου ὁλάνθιστη, τὴ μυρωδιὰ
[σου ἀκόμα!..
Ποιὰ σὲ ποτίζει ἐσὲ δροσιά, ποιὰ πνέει
[ἐπάνω σου αὔρα,
κ' εἶσαι ἀπ' τὸν ἥλιο ἀπείραχτο, κι' ἀ-
[πείραχτο ἀπ' τὴ λαῦρα;

Δὲν θὰ μοῦ φύγῃς γρήγορα κι' ἐσύ! Δὲν
[θὰ μοῦ φύγῃς!..
Στὸ φῶς τὰ ὡραῖα φυλλάκια σου, τὰ
[ὁλόδροσα, θ' ἀγο'γίζῃς,
ὡς νἄρθῃ ἡ καυτερὴ ἀντηλιὰ κ' ἐκείνη
[ὡς νὰ σοῦ πάρῃ

τὸ τελευταῖο ἀπ' τὴν ὄψι σου δροσιὰς
[μαργαριτάρι—,
γιὰ γ' ἀναπνέω τὰ μῦρά σου, καὶ νὰ σὲ
[βλέπω μόνο,
κι' ἀπὸ μακρυὰ νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ νὰ σὲ
[καμαρώνω...

Τέλλος Ἄγρας

ΧΙΛΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Τὸν καιρὸν ποὺ ἦσαν ἀκόμη οἱ Τοῦρκοι εἰς τὸ νησί μας καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ Βαλκανο-Τουρκικοῦ πολέμου, ἔγεινα γείτων μὲ ἕνα Τουρκόπαιδα ἡλικίας δεκαπέντε περίπου ἐτῶν, ὑψηλὸν καὶ ὡραῖον, φανατικὸν δὲ εἰς τὸ ἔπακραν διὰ τὴν πατρίδα του. Ὡς γείτων αὐτοῦ ἠναγκαζόμην πολλάκις, — ἂν καὶ καθόλου δὲν τὸ ἐπεθύμουν,— νὰ συνομιλῶ καὶ ἐλόγια καὶ νὰ περιπατῶ μετ' αὐτοῦ.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἐπεριπατούσαμεν ἐπὶ τῆς προκυμαίας, εἴδομεν νὰ ἔρχωνται δύο πολεμικὰ σκάφη τουρκικά.

Ὁ σύντροφός μου τότε μοῦ λέγει μὲ ὑπερηφάνειαν:

—Βλέπεις τί καράβια ποὺ ἔχομε 'μεῖς!

Καὶ ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα:

— Ὁ Θεὸς νὰ τὰ κάμῃ χίλια κομμάτια!

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! ἀπήντησεν ὁ Τουρκόπαις, νομίζων, ὅτι ηὐχήθην νὰ πολλαπλασιασθοῦν τὰ καράβια του!

Στάνλεϋ

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κοκκινίζει μέσα στὰ πρώσινα λειβάδια, στοὺς λουλουδισμένους κάμπους;

Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ καμαρωτὸ λουλοῦδι, τὸ κατακόκκινο, ποὺ ἀργοκινᾶται στὸ γλυκὸ φύσημα τ' ἀγέρα;

Εἶνε ἡ ὄμορφη παπαρούνα, ποὺ ἀπ' τὸν ψηλὸ μ' ἀδύνατο θρόνο της, περήφανη γιὰ τὴν εὐμορφιά της, κυττάζει γύρω μὴν τύχῃ καὶ κανένα ἄλλο λουλοῦδι τὴν ξεπεράσῃ.

Εἶνε ἡ βασίλισσα τ' ἀγροῦ αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Ὅλα γύρω της ταπεινά, ὠχρὰ σὰν ξεπλυμένα μπροστὰ στὸ κατακόκκινο αἱματωμένο φόρεμά της. Ὅλα γέρνουν τὰ κεφαλάκια τους ταπεινωμένα μπροστά της.

Εἶνε βασίλισσα αὐτὴ τὴν ἐποχή.

Χάρις

«ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ»

Στὸν Τέλλο Ἄγρα

Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα πιὸ εὐχάριστο, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πιὸ ὑγιεινό, παρὰ νὰ περιπατῇ κανεὶς τώρα τὴν ἄνοιξι μέσα σὲ δάσος ἢ ἐπάνω σὲ λοφίσκον, πολὺ πρωΐ. Ἡ ἐξοχὴ εἶνε ἀρωματισμένη μὲ τὲς μυρωδιὲς τῶν τριαντάφυλλων καὶ τῶν γιασεμιῶν, καὶ μὲ τὴ διαπεραστικὴ ἀλλὰ εὐχάριστην δσμὴν τῶν θυμαριῶν. Ἂν τύχῃ νὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἔλατο ἢ πεύκα, σάλλα ἀρώματα διακρίνεται καὶ ἡ ρητινώδης μυρωδιά των. Σὲ κάθε χαμόκλαδο βρίσκεις κάτι ἀπὸ μιὰ χαρτωμένη φωλίτσα, καὶ ἡ ψηλὴ βαλανιδιὰ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὰ τραγούδια χίλιων πουλιῶν, ποὺ χαιρετίζουν τὴν αὐγή.

Πόσον εὐτυχέστερος μοῦ φαίνεται ὁ ἀγρότης, ποὺ ζῇ στὴν ἐξοχή, χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τὴν πολυτάραχη ζωὴ τῶν πόλεων!

Χάων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κύριος μὲ τὸ μονόκλ πρὸς τὸν ἔφεδρον γωροφύλακα Κουφοκεφαλάκη:—Ἔρχομαι νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι ἔχασα κάτι...

Κουφοκεφαλάκης.-Τὸ βλέπω, τὸ βλέπω... ἐχάσατε τὸ ἕνα τζάμι ἀπὸ τὰ γυαλιά σας!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Θριαμβευτοῦ

***

— Πότε, Τοτό, γίνεται ἔφοδος;

— Ὅταν ἡ μαμὰ εἶνε ἀπησχολημένη...

***

Ὁ μπαμπᾶς:—Μπούμ.....! ἀπερρίφθης, Νικο...

Νίκος:—Γιατί, μπαμπᾶ;... ἀξιωματικὸς δὲν θέλετε νὰ γίνω;

Ὁ μπαμπᾶς:—Ναί.

Νίκος: Ὁρίστε λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τώρα κάνω δοκιμὲς πυροβολικοῦ...

Ἐστάλησαν ἀπὸ τὸ Μαραμένο Γιοῦλι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 5ην Μαΐου 1915

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Ἔχομεν ἄρρωστον τὸν Βασιλέα μας. Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἔχομεν ἄρρωστον τὸν Πατέρα μας. Πρωΐ καὶ βράδυ λοιπόν, εἰς τὴν προσευχήν μας, ἂς παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ Τὸν κάμῃ γρήγορα καλά, διὰ νὰ τεθῇ πάλιν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ Του καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα!

Διὰ τὴν πτωχὴν Κυπριοπούλαν ποὺ ἐσύστησεν ἡ Κυπριακὴ Ἐθνέλεια, μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν δρ. 2 καὶ Νοσταλγία δρ. 1. Λείπουν ἀκόμη 5 δραχμαὶ διὰ νὰ τὴν ἐγγράψω.

Τὰ ἐγκάρδια καὶ τὰ βαθύτατα συλλυπητήριά μου εἰς τὸν ἀγαπητόν μας Φάωνα ποὺ εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ χάσῃ τόσον προάγον τὸν πολύτιμον καὶ λατρευτόν του πατέρα. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὴν σκληρὰν αὐτὴν στέρησιν.

Ἕνας φίλος μας, τοῦ ὁποίου δὲν θέλω νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομα, μὲ παρακαλεῖ νὰ συλλυπηθῶ κ' ἐκ μέρους του τὸν Φάωνα «διὰ τὸ τόσον δρᾶμὸ πλήγμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ἀπὸ τὰς βουλὰς τῆς ἀνεπιγνώστου Καλωσύνης». Καταλάβατε τίποτα; Ὁ κύριος εἰρωνεύεται... ἐκείνους ποὺ πιστεύουν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν λέγουν ἀγαθόν. Ἔ, μ' αὐτὰ εἶνε ποὺ δὲν χωνεύω.

Ἐσὺ μᾶλλον εἶσαι ἀνεξήγητος, Τέλλε Ἄγρα, ποὺ ὅταν περνᾷ ἕνα φύλλον καὶ δὲν σοῦ δημοσιεύω κάτι τί, νομίζεις, ὅτι τὰ ἔχω μαζί σου! Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιεύωνται ὅλα; Στέλλεις πολλά, ἐγκρίνονται τὰ περισσότερα καὶ φυσικὰ ὁ κλῆρος σ' εὑνοεῖ συχνά. Δὲν εἰμπορεῖ ὅμως νὰ σ' εὐνοῇ ὁλοένα, διαρκῶς, αἰωνίως. Θὰ τύχῃ νὰ κληρωθῇ κάποτε καὶ τὸ ποίημα ἑνὸς ἄλλου.

Ἡ καινούργια μου φίλη Ἐλένα μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Διάβασα στὴ Σελίδα Συνεργασίας γιὰ τὶς μικρὲς φίλες τῆς Ἀνθισμένης Βαμβακιᾶς ποὺ ἤθελαν νὰ γνωρίσουν τὸν Τέλλον Ἄγραν. Κ' ἐμεῖς τὴν ἴδια περιέργεια εἴχαμε. Καὶ φαντάσου ὅταν μοῦ εἶπε ὁ ἀδελφός μου πῶς ἔχει ἕνα συμμαθητὴ ποὺ τὸν ρώτησε κ' ἔμαθε πῶς αὐτὸς εἶνε ὁ Τέλλος Ἄγρας. Μοῦ τὸν ἔδειξε καὶ μένα μιὰ μέρα στὴν ὁδὸν Σταδίου, καὶ μάλιστα τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς τὸν γεμίσαμε χαρτοπόλεμο. Δὲν εἶνε ὅμως καὶ τόσο ἄσχημος ποὺ νὰ μὴ θέλῃ νὰ δημοσιεύσῃ τὴ φωτογραφία του».—Ναί, ἡ φίλη μας μένει, ἀκόμη στὴν Ἐλβετία.

Τὸ Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου παραπονεῖται: «Αὐτὸς ὁ Φάων μὲ τὴ Σ. Σ. Σ. λέει, λέει, λέει... Καὶ σήμερα πάλι εἶδα ἕνα θαῦμα: Ἔλεγε δηλαδή, ὅτι τὸ «Γλυκὸ» μου εἶνε κοινὸν καὶ γνωστόν. Ἂς κάνω τὸ σταυρό μου! Πές του, σὲ παρακαλῶ, ὅτι ἤθελα νὰ μάθω ποῦ τὸ ἤξευρε». Κ' ἐγὼ τοῦ ἔκαμα αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἴσα-ἴσα διότι τὸ «Γλυκὸ» μοῦ ἐφάνη πολὺ πρωτότυπον. Ἀλλὰ ὁ καϊμένος ὁ Φάων, μὲ τὸ δυστύχημά του, δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ κάμνεις, Φροσούλα Τρ., ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ παραμελήσῃς τὰ μαθήματά σου μὲ αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν. Θὰ μὲ διαβάζῃς μόνον ἀφοῦ μελετήσῃς, καὶ θὰ καταγίνεσαι μὲ τὰς Ἀσκήσεις μου, μόνον ἀφοῦ ἑτοιμάσῃς τὰ τοῦ Σχολείου. Ἔτσι κάμνουν ὅλα τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ ὠφελοῦνται χωρὶς νὰ χάνουν τίποτε.

Νά, παραδείγματος χάριν, τί μοῦ γράφει σήμερον ἡ Μελαχρινοῦλα: «Σοῦ γράφω ὀλίγας λέξεις διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι εἶμαι πολὺ ἀπησχολημένη μὲ τὰ μαθήματα καὶ δι' αὐτὸ μόλις ἐπρόφθασα νὰ σοῦ στείλω ὀλίγας λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων... Θὰ προσπαθήσω νὰ σοῦ γράψω ὅσον ἠμπορέσω πλέον γρήγορα ἐκτενῆ ἐπιστολή, — ἀλλὰ ὄχι καὶ πάρα πολύ, διὰ νὰ μὴ σὲ ζαλίσω,—καὶ νὰ σοῦ στείλω λύσεις περισσότερας». Βλέπετε λοιπόν; Πρῶτα τὰ μαθήματα!

Ὡραία καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου, Στάνλεϋ· ἀλλὰ διατί δὲν γράφεις ὀλίγον ἁπλούστερα; Ἐκεῖνα τὰ «ἠδυνήθην», τὰ «λίαν», τὰ «παίδων» κτλ. πολὺ σχολαστικὰ καὶ πολὺ ἀταίριαστα μὲ τὸ οἰκεῖον ὕφος ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ ἀλληλογραφία μας. Ἀλλὰ προπάντων ἐκεῖνο τὸ «ἤμην». Εἶνε τόσο σχολαστικόν! «Ἤμουν» λέγει καὶ γράφει ὅλος ὁ κόσμος.

Ὁ Ὀνειροπόλος τῶν Καλαμῶν, κατενθουσιασμένος μὲ τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς», μοῦ γράφει: «Νομίζω, ὅτι τὸν κ. Φαίδωνα ἔπρεπε νὰ τὸν ἀμείψῃ ἡ Πολιτεία. Ἂν ἤμουν πρωτηπόπουλο, θὰ ἔλεγα τοῦ Βασιλιᾶ μας νὰ τοῦ δώσῃ τὸ καλλίτερον παράσημόν». Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι ἡ καλλιτέρα ἀμοιβὴ διὰ τὸν κ. Φαίδωνα εἶνε αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀναγνωστῶν του. Καὶ λαμβάνει καθ' ἡμέραν τόσας πολλάς!—Ἡ ἀνθοδέσμη εἰς τὸν ἑορτάζοντα στέλλεται συνήθως τὸ πρωΐ τῆς ἑορτῆς ω' ἕνα ὑπη-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

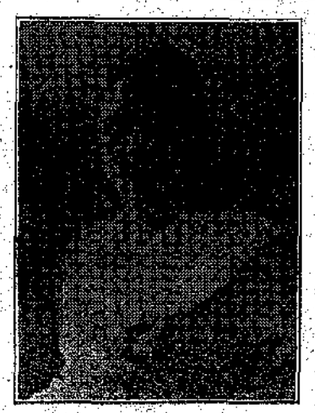

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Σ. ΔΗΜΟΥ
Ἐν Θεσσαλονίκῃ
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ
Εἰς τὸν 142 Διαγωνισμὸν Λύσεων
καὶ εἰς τὸν 14 Διαγ. Ἐξασταθμάτος.
(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1914, σελ. 339 καὶ 379)

ρέτην καὶ μὲ τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ στέλλοντος.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω τόπον νὰπαντήσω, διότι εἶχαν μείνῃ πολλοὶ καὶ ἀπὸ τὴν προηγουμένην: Ὁμηρικὸς Ἥρως, Κόρη τοῦ Μωρηᾶ, Νοσταλγία, Τελέσιλλα, Κυπριακὴ Εὐκλεια, Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, Ἄδδα, Ὁμηριάς, Ρουμελιωτάκι, Γενναιόψυχος Στρατηλάτης, Ναυτάκι τῆς Λήμνου καὶ Λίγ' ἀπ' Ὅλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Χάωνος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Αἴγλης.—«Μιὰ ἐξοχὴ» τῆς Τελέσιλλας.—«Νύχτας Γαλήνη» κτλ. τοῦ Μαραμένο Γιοῦλι.—«Στὸ φῶς» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—«Ἐπιστολὴ ὄνου» τῆς Φούλας.—«Ζωγραφιὲς» κτλ. τοῦ Σκλαβωμένου Ἕλληνος.—«Ἀπ' τὰ περασμένα» τῆς Ἐβελίνας.—«Πικρὴ ζάχαρι» τοῦ Στάνλεϋ.—«Ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Μαρία» τοῦ Ἀγρύπνου Φάρου. «Τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀποχωρισμοῦ» τοῦ Δοξασμένου Ρήνου.—«Αἰγυπτιακὸς μῦθος» τοῦ Ὁμηρικοῦ Ἥρως.—«Ὄνειρον ἢ προφητεία» τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου.—«Ὄνειρον» κτλ. τῆς Νικητρίας Κυανολεύκου. «Ἀλώπηξ καὶ Χήνα» τοῦ Παντοκράτορος. «Παράδοξον δῶρον» κτλ. τῆς Ἄδδας.—«Τὰ Ἀμερικανόπιδα» τοῦ Λίγ' ἀπ' Ὅλα.—Ἀνέκδοτα. Π. Πνεύματα καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορίπτονται: «Ὁ μπάρμπα Διαμαντῆς», «Ἡ Βαρκούλα», «Στὸν ἀείμνηστον Βασιλέα», «Ἀλώπικες», «Νοσταλγία» «Τὸ στρεῖδι καὶ οἱ φιλόδικοι», «Ὁ ἀνθισμένος Κῆπος» κτλ, «Μεγάλη ἀρμονία», «Ὁ Μάης», «Τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦχεις πάρῃ», «Ὁ Μάϊος» (ἄτεχνα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἐλευθερωτὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀ. (!!;;) Πρόμαχος τῆς Ἐπταλόφου, ἀ. (Σύλλογος Ἐλευθερία.) Ἐβελίνα, κ. Δανάη, κ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἐνδεκάτη Νοεμβρίου, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰντιλλάξουν: ἡ Ἐνδεκάτη Νοεμβρίου (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Ὕστερην Ἀναλαμπήν, Σκλαβωμένον Ἕλληνα.—τὸ Πειρακτήριον (0) μὲ Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων. Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τέλλον Ἄγραν, Ροδοδάφνην, καὶ ὅλους τοὺς προκομμένους.—ἡ Ἀκτὶς Χαρᾶς (0) μὲ Κόρην τοῦ Μωρηᾶ, Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως, Σημαιοφόρον Ἕλληνα, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Λυδίαν Λίθον.—ὁ Ἀήττητος Εὔζωνος (0) μὲ Ροδοδάκτυλον Ἠώ, Καλαματιανὸ Διαβολάκι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἡρώιδα Μανωλιάσας (ναί, ὁ ἀριθμός σου εἶνε 832, ὁ ἐξάδελφός σου εἶνε ἀγοραστής·) Λευθεριὰν στοὺς Σκλάβους (ποὺ δὲν μοῦ ἔγραφε τόσον καιρόν, διότι δὲν εἶχε καιρόν·) Μέλλοντα Ναύαρχον (μόνον τοῦ 21ου ἐλήφθησαν πὲς τῆς ἀδελφῆς σου νὰ μὴ κλαίῃ μὲ τὸ τίποτε, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ γλύφῃ τὸ δάκτυλό της·) Καλλιτέχνην Φειδίαν (ὁ Διαγ. τῶν Λευκῶν Λίξεων ἀνήκει εἰς τοὺς Μεγάλους· δι' αὐτὸ καὶ ἔχει αὔξοντα ἀριθμόν· πῶς πάει ἡ μελέτη;) Δοξασμένο Λάβαρο (στεῖλε τα·) Παντοκράτορα (ἔστειλα·) Δίρκαῖον Κύκνον (ἔχει καλῶς·) Ἰωάννην Ν. Πλ. (οἱ περισσότεροι μὲ ἀνοικτὸν φάκελλον στέλλουν τὰς λύσεις καὶ τὰς λαμβάνω

ἀσφαλῶς· δοκίμασε καὶ σύ·) Μαραμένο Γιοῦλι (χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις·) Κερκυραϊκὸν Διάβολον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Ἡρωϊκὴν Σάμον (ἡ ὁποία προτείνει εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου νὰ βγάλῃ τὸ γατάκι του «Χάρις» καὶ νὰ τῆς στείλῃ μίαν φωτογραφίαν, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴ βαπτιστικιά της...) Πανελλήνιον Πόθον (εὐχαριστῶ πολὺ τὸν Σύλλογόν σας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Κεντρὶ τῆς Διαπλάσεως (ἔχει καλῶς· δὲν κρατῶ κατάλογον Ὁμάδων διὰ νὰ σὲ πληροφορήσω· ὅσον διὰ τοὺς Συλλόγους διελύθησαν ἐκτὸς τοῦ πρώτου·) Πρόξιλλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) Κυπριακὸν Αἴσθημα (μετέβαλα οὕτω τὸ ψευδώνυμόν σου. διότι ὁ κανονισμὸς ἀπαγορεύει τὰ ἐκτενῆ·) Κυπριακὸν Ἀστέρα (γράφε ὀλίγον καθαρώτερα·) Δ. Κ. Κυπρ. (ἀφοῦ εἶσαι τακτικὸς ἀναγνώστης, πῶς δὲν ἐδιάβασες καὶ τὸν Ὁδηγόν;) Ι. Μ. Παναγ. (καὶ σύ, φαίνεται δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὁδηγόν·) Κέρδικ (καλὴ ἀρχὴ λοιπόν·) Ἥρωα τοῦ 1913 (προσετέθη·) Δοξασμένον Ἑλληνισμὸν (παρεξήγησις ἦτο· τοῦ ἐστάλησαν·) Φάρον τῆς Μυτιλήνης (διάβασε τὸ Η' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ Ἰον φύλλον, νὰ μάθῃς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ Μ. Μυστικά·) Ἕνα Βολιωτάκι (ἦλθες λοιπόν; δὲν σὲ εἶδα·) Ἔνδοξον Μαραθωνομάχον (ἐπὶ πληρωμῇ δὲν δημοσιεύονται· παρὰ Μικραὶ Ἀγγελίαι·) Ροδοδάκτυλον Ἠώ (ἔστειλα·) Λεσβιακὴν Φάλαγγα (ἔλαβα καὶ ἔστειλα·) Καρυάτιδα (νὰ τῆς ζητήσῃς δι' Ἀγγελίας·) Βασιλιᾶ τὸν Δράκοντα (ἔστειλα·) Ναυτάκι τῆς Ἴου (ἔχει καλῶς·) Ὄλγαν Μπρ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Ροδοδάφνην (ἔστειλα, εὐχαριστῶ πολὺ· τοιαῦται «συναντήσεις» συμβαίνουν·) Χωριατοπούλαν (τώρα, βλέπεις εἰς τὴν Τουρκίαν δὲν στέλλω φύλλα·) Ναυτάκι τῆς Ἴου, Φρεάντλην (ἔστειλα·) Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Ἑλληνικὴν Αἰγλὴν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5ην Μαΐου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἑξῆς: ***5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23)*** πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἑξῆς: ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 149ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Ἰουλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

279. Λεξίγριφος

Τρεῖς δισύλλαβοι προθέσεις
Τὄνομά μου σχηματίζουν·
Ἰσοδύναμον τῆς φτώχειας,
Ὅλοι μάναθεματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

280. Συλλαβόγριφος

Εἰς κάθε κατοικίαν θὰ μ' εὕρῃς, φίλε λῦτα,
Γιὰ μὲ εἰς τὰ παλάτια κ' εἰς τὰς καλύβας κύττα.
Ἂν θέλῃς ὅμως τώρα σὲ δυὸ νὰ μὲ χωρίσῃς,
Στὸ ἀλφάβητο τὸ πρῶτο μισὸ μου νὰ ζητήσῃς
Κι' Αἰγύπτιον 's τὸ ἄλλο θεὸν θὰ συναντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

281. Μεταγραμματισμὸς μετὰ τονογρίφου

Ζῶον ἦτο φορτηγόν
Ἀρκετὰ δὲ ὑψηλόν·
Τὸ κεφάλι του ἀλλάζεις
Καὶ τὸν τόνον καταιβάζεις
Καὶ τὸ κάμνεις . . . χαμηλόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Σ. Βαλτατζιόγλου

282. Ἀστὴρ

* * * Ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται:
* * *
* * *
* * * O * * * ὁριζοντίως βυζαντινὴ αὐτοκράτειρα, καθέτως Μοῖρα, διαγωνίως δὲ ἀθηναῖος συγγραφεὺς καὶ κράτος τ. Ἀφρικῆς.
* * *
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

283. Κρυπτογραφικὸν

1234567890	=	Ἀρχαῖος τύραννος.
2139	=	Μέρος τοῦ ποδὸς ζώου
3245423320	=	Ὀνομαστὸς Ρωμαῖος.
417820	=	Ἀξίωμα.
545320	=	Γεωμετρικὸν σχῆμα.
671890	=	Τεχνίτης.
7267820	=	Ἐπίθετον.
876020	=	Ἀρχαία πόλις.
967539	=	Ἡμίθεος.
090820	=	Ἀχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κυανολεύκου

284. Ἀπροσδόκητον

Δέκα τρία καὶ δέκα τρία πόσα κάμνουν;

Ἐστάλη ὑπὸ Στεφ. Ι. Μακρυμίχαλου

285. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν Κράτος τῆς Εὐρώπης.

1, Ζῶον τετράποδον. 2, Οὐράνιον σῶμα. 3, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἄνθος εὐῶδες. 6, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή. 7, Κῆτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἠπείρου

286. Μικτὸν

Τ - μν - τχντ - πντς - ** - νθρπ - φλ - ω - ε - υυουι - ου - αυο - ετω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρωπαιούχου Ἑλλάδος

287. Γρῖφος

τος ου
τος τος ου ου
π' Φλ:: χρ' αΞ::
τος τος ου ου
τος ου

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Ἠλ. Πουλοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9

104. Πάνορμος (Πάν, ὅρμος.)—105. Αὐχήν.)—106. Κάπρος-Κύπρος.—107. Ὁ Σωκράτης, Ἰσοκράτης (ἡ Σωκράτης).

108. ΕΥΤΕΡΠΗ
Α Ο
ΣΑΛΑΜΙΣ
ΕΟ ΩΟ
ΤΣ ΝΝ
Ο Ι
Σ Α

109.-113. Διὰ τοῦ Μ: Μῦλος, μόλις, ἰταμός, τόμος, μόνος.— 114. Δράμα (ἈλεξάνΔΡΑ, ΜΑρία...)—115. ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ (ΣΕσωστρις, ΜΙνως, ΡΑκίνας, ΜΙΣσισιππὴς.)—116. Μὴ τίθει δρέπανον ἐν ξένῳ ἀγρῷ.—217. Ἀργὸς μὴ ἴσθι μηδ' ἂν πλουτῇς. (ἀργ-ὄσμὴ εἰς θῆ-μῖ-Δαν Πλούτ' εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[ΙΕ — 24]

Ἀνθισμένη Βαμβακιά, δέχεσθε ἀλληλογραφίαν; —*Νησιωτοπούλα.*

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 29 Ἀπρ—5 Μαΐου

ΑΘΗΝΩΝ. Δ. Α. Ἀργυρίου, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Ἰω. Ν. Πλατσῆς, Χρ. Σμπαρούνης, Κων. Π. Μπάρδης, Σπ. Α. Κονταρίνης, Αὐχομίδης ὁ Σκύριος, Ι. Δ. Μάρκου, Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, Σπ. Δ. Μάμος, Κωνστ. Ἰ. Πιαλόγλου, Ἰω. Σ. Χαραμῆς, Κατίνα Δ. Μπαρκούρη, Μόσχα Δ. Μπίστη, Χαλκατέβας, Δεκκὴ Περιστερά, Ἀπ. Δ. Κανέλλης, Σκλαβωμένος Ἕλλην, Ἠλ. Π. Σοῦρος, Ἐλευθερία Φ. Τρυτάκη, Χ. Δ. Εὐαγγελίδης, Ἀλεξάνδρα Ε. Δράκου, Θεόδ. Ε. Δράκος, Ἑλένη Σπηλιοπούλου, Ἀγνὴ Σπηλιοπούλου, Ἑλένη Π. Γιαννάρου, Ἄλ. Π. Γιάννας, Δημ. Κ. Κυπριάδης, Μαρίκα Π. Παναγιωτοπούλου.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ. Ἥρως τοῦ Σουλίου.

ΒΕΛΚΑΣ. Δημητριοπούλα.

ΓΥΘΕΙΟΥ. Στ. Χ. Οἰκονομάκος.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Θεοχ. Δ. Ξανθός.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Λιαπάκης.

ΙΘΑΚΗΣ. Πολύμητης Ὀδυσσεύς, Νίνα Αὐγουστῆ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Ἰω. Γκουνιάνος, Κωνστ. Πανταζῆς, Δημοσθ. Ε. Παπᾶς, Ἰω. Ἀνδρ. Τσέρρας, Γεώργ. Ε. Κούστας, Πέτρ. Ι. Βιτωλιάνος, Χρ. Δ. Τσουμάκης, Εὐαγ. Λαζ. Σουιάρης.

ΚΑΒΑΛΛΑΣ. Στ. Ε. Ἀντούλας.

ΚΑΛΑΜΩΝ. Ν. Η. Σπυρόπουλος, Ὀνειροπόλος τῶν Καλαμῶν.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Λούλα Καχρίλα, Μαρίκα Μπογδάνου, Ναυσικὰ Πουλιέζου, Τίτη Γιαννάτου, Πίμπερνελ, Μαρία Κ. Καμβύσα, Ἑλένη Ἀργυροῦ.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Β. Κ. Ἀστραδάδης.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ. Μιλτ. Ν. Θεοφανίδης, Νικ. Γ. Γιανόπουλος.

ΛΙΜΝΗΣ. Ἰωάν. Σανιός.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ. Μιχ. Θ. Λύρας, Ἀντ. Ν. Παβέλλας, Στ. Θ. Ἀντωνιάδης.

ΠΑΡΓΑΣ. Μέντωρ Ζουλιέττης, Ἀντιγόνη Μ. Τσιάκου, Νικ. Χ. Γιοχάλας.

ΠΑΤΡΩΝ. Σπυριδούλα Κ. Τσεντερῆ, Λέων, Ἑλένη Δ. Γιανναποπούλου, Γερ. Δ. Γιανναποπουλος, Στ. Β. Ἀσβεστας, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ἐλφρείντα Π. Ρενέ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἀθ. Ἰωαννίδης, Διον. Ἀντ. Λοβέρδος, Ἀθ. Ἀντ. Λοβέρδος, Ἀνδρ. Χατζῆς Δημ. Κωνσταντινίδης Ἀλ. Ν. Φοίφας, Ἀγγελικὴ Ν. Ξανθοῦ, Γεώργ. Ἀντάρ, Δημ. Στ. Χρηστίδης, Μαρίκα Κ. Βογιάτα, Ἰω. Μ. Ἀθανασιάδης, Ἀθγ. Λεονάρδος.

ΠΥΡΓΟΥ. Ἰω. Μ. Τερζόπουλος.

ΣΥΡΟΥ, Δημ. Ν. Μωραΐτης, Νικ. Ι. Βάτης, Νικ. Γρύλλος, Μ. Παπαζαχαρίου, Ὄλυμπία Σ. Σαραντάκη, Σπ. Ι. Κολοκούρης, Δαφνοστεφὴς Μαναδῶν, Νικ. Τσουτραράκη, Ἔρατὼ Κυριακοπούλου, Στ. Συριανός, Ἀριστ. Οἰκονομόπουλος, Μιχ. Ι. Βενιέρης, Ζένη, Ἀντ. Σκυλιανίδης, Μπουσουὲ, Μαρουσὼ Ν. Κοτζιᾶ, Σταυρωνία Ι. Μπουλιγαράκη, Δ. Γ. Χαλιορῆς, Ὄλυμπία Σ. Σαραντάκου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Ἀθιγγανίς.

ΥΔΡΑΣ. Φρουρὸς τῆς Ἑπταλόφου.

ΧΙΟΥ. Γαλανὴ Χιωτοπούλα, Γαλιάντρα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Π. ΜΠΑΡΑΗΣ, ἐν Ἀθήναις ΣΤΕΦΑΝΟΣ Β. ΑΣΒΕΣΤΑΣ, ἐν Πάτραις ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ, ἐν Πειραιεῖ καὶ ΟΛΥΜΠΙΑ Σ. ΣΑΡΑΝΤΑΚΟΥ ἐν Σύρῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ῆ Ἰουνίου.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.